

DOLORS MOLAS SISMOGRAFIES

31.07.2024 - 03.11.2024
CASTELL DE VILA-SECA

AMB LA COL·LABORACIÓ DE:

SISMOGRAFIES

“Les meves obres són el resultat d’un procés d’observació d’esclotxes, fissures de les parets, murs, asfalt, que són cicatrius del paisatge que m’envolta. Capturades en una sèrie de fotografies, han esdevingut l’inici d’una davallada pictòrica que pretén unir les pulsions interiors amb l’acte de pintar, buscant alliberar la pintura de tot allò accessori i instal·lar-la en la frontera d’allò que és irreductible. Alhora hi ha una presa de consciència de l’inevitable pes de la història sobre el gest de la mà que pinta.

L’acte de pintar es transforma en un acte guaridor, mitjançant el qual el fet d’omplir les esclotxes de pintura és unir les fractures de la vida que s’emmiralla en el quadre. Hi ha una presa de consciència que es materialitza en els pigments i en la superfície de la tela. Després, amb el gest depurat, intento aturar el temps per deixar els quadres com ferides obertes que poden ser completades per la mirada de l’espectador”.

Aquestes reflexions de la Dolors Molas sobre la seva obra ens porten a pensar en l’art del *kintsugi*. Des d’una òptica filosòfica, el *kintsugi* es relaciona amb la filosofia japonesa de la “poca importància” (無心 *Mushin*), que integra vessants de l’imperfecte i el defectuós, destacant les esquerdes i les reparacions i, en definitiva, l’acceptació del canvi i del destí en la vida.

Unes esclotxes que es materialitzen en una obra on aquest magma interior provoca unes sismografies pictòriques en les quals l’equilibri entre les dues pulsions, la tel·lúrica i la neurològica, estan al límit.

Allò que no faré serà relacionar l’obra de la Dolors amb la historiografia de l’art, encara que els seus paisatges em recorden les tremolors d’altres artistes, i no ho faré perquè potser l’únic que aconseguiria seria taxidermitzar la seva obra i encotillar-la. També crec que una obra ha de portar implícit en ella mateixa el seu dubte, les seves contradiccions i, malgrat que hem parlat del procés i de les seves referències, és a dir, dels significats en clau lingüística, crec que una obra ha de seduir més que instruir. Per això vull acabar amb uns pensaments de Matisse escrits ara fa un segle, més o menys, però terriblement vigents encara, i que diuen:

“Una obra ha de portar en ella mateixa tot el seu significat i imposar-ho a l’espectador abans que conegui el tema. Quan veig els frescos de Giotto a Pàdua no em preocupa saber quina escena de la vida de Crist tinc davant els meus ulls, però, de seguida, jo entenc el sentiment que se’n desprèn, perquè està en les línies, en la composició, en el color, i el títol només confirmarà la meva impressió”.

Aquí i ara el cervell reposa en l’ull.

ÀNGEL POMEROL
Juliol del 2024

AMB LA COL·LABORACIÓ DE:

Castell de Vila-seca

Carrer del Castell, 38 · 43480 Vila-seca (Tarragona)
(34) 977 376 300 · info@castellvila-seca.cat
www.castellvila-seca.cat